

opusdei.org

Šeštadienis. Nuodėmių atleidimas

Nuodėmė, didžiausia žmogaus nelaimė. Nuodėmės padariniai sieloje. Be Dievo laimė neįmanoma. Grįžimas pas Dievą. Nuoširdumas ir sąžinės patikrinimas. Susitikimas su mūsų Tėvu Dievu nuoširdžioje ir gailesčio kupinoje Išpažintyje. Džiaugsmas tėvų namuose.

2025-03-21

*I. Atlaidus ir gailestingas Viešpats, lėtas pykti ir pilnas gerumo. Geras kiekvienam Viešpats ir gailestingas visiems savo kūriniams¹, giedame Mišių įžangos priegiesmyje. Mišių Evangelijoje šventasis Lukas² pasakoja, kaip vieną dieną, kai pas Jėzų susirinko daug muitininkų ir nusidėjėlių, fariziejai ėmė murmėti, kodėl Jis visus priima. Tada Viešpats jiems pateikia tokį palyginimą:
*Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jaunesnysis tarė tėvui: Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį.**

Visi esame Dievo vaikai, o jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai³. Paveldas – visuma nesuskaičiuojamų lobių ir beribės laimės, kuri tik Danguje pasieks savo pilnatvę ir visišką saugumą. Iki tol turime galimybę padaryti su šiuo palikimu tą pat, ką ir jaunesnysis sūnus iš palyginimo:
Netrukus jaunėlis, susiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Tenai, palaidai gyvendamas, išeikvojo savo lobį:

„Kiek žmonių amžių bėgyje, kiek mūsų amžininkų gali šiame palyginime atrasti esminius savo asmeninės istorijos bruožus!“⁴

Turime galimybę vaikščioti toli nuo tėvų namų ir paleisti vėjais turtus mūsų kaip Dievo vaikų padėčiai netinkamu būdu.

Kai žmogus sunkiai nusideda, jis būna prarastas Dievui ir taip pat sau pačiam, nes nuodėmė jo kelią į Dangų nukreipia neteisinga linkme; tai didžiausia tragedija, kokia tik gali nutikti krikščioniui. Jo garbingas gyvenimas, viltys, kurias Dievas buvo sudėjęs į jį; jo pašaukimas šventumui, jo praeitis ir ateitis būna žlugę. Prarasdamas pašventinančią malonę, jis radikaliai atsiskiria nuo gyvenimo prado – o juo yra Dievas; netenka per visą gyvenimą įgytų nuopelnų ir gebėjimo įgyti naujų, kaip nors likdamas pajungtas demono vergijai. Kai dėl nesunkios nuodėmės, Jonas Paulius II primena,

kad nors ji nesukelia sielos mirties, ją darantis žmogus sustoja ir išklysta iš kelio, kuris veda į Dievo pažinimą ir meilę, todėl nedera jos laikyti kažkuo antraeilium ar nesvarbiu⁵.

„Nutoldamas nuo Tėvo žmogus visada sukelia savyje didelę sumaištį, sekina savo valią ir eikvoja savo paveldą: žmogiškosios asmenybės orumą, malonės paveldą“⁶. Tas, kuris vieną dieną išeidamas iš namų tikėjosi būti labai laimingas svetur, *netrukus pradėjo stokoti*.

Pasitenkinimas greitai baigiasi, ir nuodėmė neatneša tikros laimės, nes demonas jos neturi. Tuoju ateina vienatvė ir „pražudyto orumo drama, praūžtos sūnystės sąmonė“⁷: teko stoti ganyti kiaulių – žydui tai gėdingiausias užsiėmimas.

Išsigąskite dėl to, dangūs, drebėkite iš siaubo, – tai Viešpaties žodis! – Juk mano tauta nusikalto dvigubai: mane, gyvojo vandens šaltinį, jie paliko ir išsikasė vandens talpyklas, kiauras

*talpyklas, nelaikančias vandens*⁸. Be Dievo neįmanoma laimė, nors kurį laiką gali atrodyti kitaip.

II. Toli nuo tėvų namų sūnus kenčia alkį. Tada *susimąstė* ir nusprendė pasukti keliu atgalios. Taip prasideda bet koks atsivertimas, bet kokia atgaila: susimąstant, stabtelint, pasvarstant, kur nuvedė bloga dalia; galiausiai ištiriant sąžinę, kuri užsivertusi nuo tada, kai išėjo iš tėvų namų, iki apgailėtinos padėties, kurioje sūnus dabar atsidūręs.

„Norint nešti teisingumą ir taiką, nepakanka (...) sociologinių tyrimų. Blogio šaknis – žmogaus viduje. Todėl vaistas taip pat išeina iš širdies“⁹.

Kai nuodėmė pateisinama arba jos nepaisoma, tampa neįmanomi atgaila ir atsivertimas, kurių

priežastys – pačioje žmogaus gelmėje. Tam, kad atliktum savo gyvenimo patikrą, reikia drąsiai ir nuoširdžiai pažvelgti į savo veiksmus, nebandant ieškoti netikrų pateisinimų: „Išmokite baltą vadinti baltu, o juodą – juodu; blogį – blogiu, o gerį – gėriu. Išmokite nuodėmę vadinti nuodėme“¹⁰, prašo mūsų Popiežius Jonas Paulius II.

Sąžinės patikrinime mūsų gyvenimas susiduria su tuo, ko Dievas iš jo tikėjosi ir tebesitiki. Nemažai dvasinių autorių sielą lygino su uždarytu būstu. Kai atidaromas langas ir įeina šviesa, pasimato visi netobulumai, nešvarumai, visa, kas čia susikaupę bjauraus ir sugedusio. Per patikrinimą su malonės šviesa pažįstame, kokie iš tikrųjų esame (tai yra kokie esame priešais Dievą). Šventieji visada pripažino save nusidėjėliais, nes atsiliepdami malonei plačiai atverdavo langus Dievo šviesai ir galėdavo gerai

pažinti visą būstą – savo sielą.
Patikrinime taip pat atrasime, jog esame apsileidę vykdydami savo pažadą mylėti Dievą ir žmones, ir klausime savęs: kas kaltas dėl tokio nerūpestingumo? Kai nerandame, dėl ko gailėtis, tai ne dėl to, kad neturėtume klaidų ir nuodėmių, o todėl, jog esame užsivėrę tai Dievo šviesai, kuri kiekvieną akimirką rodo mums tikrąją mūsų sielos padėtį. Kai langas uždaromas, kambarys lieka tamsoje, ir nematyti dulkių, blogai pastatytos kėdės, pakrypusio paveikslo ir kitų netobulumų ir aplaidumo... galbūt rimtų.

Puikybė taip pat stengsis sutrukdyti, kad matytume save tokius, kokie esame: *Jie prastai girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad kartais nepamatytų akimis*¹¹. Fariziejai, kuriems Viešpats taiko šiuos žodžius, savanoriškai pasidarė kurti ir akli, nes gilumoje nebuvo nusiteikę keistis.

III. *Jis pasiryžo ir iškeliavo pas tėvą.*

Grižti atgal. Į ten, iš kur išėjęs.
Žmogus tebesilgi, ir pamažu stiprėja
kiti jausmai: židinio šiluma, tėvo
veido nuolatinis prisiminimas,
sūniškas švelnumas. Skausmas
sutura ir padaro nuoširdesne šią
iš anksto parengtą frazę: *Tėve,
nusidėjau dangui ir tau. Nebesu
vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk
mane bent samdiniu!*

Mes visi, pašaukti į šventumą, taip
pat esame sūnūs palaidūnai.
„Žmogaus gyvenimas tam tikra
prasme yra nuolatinis grįžimas į
Tėvo namus. Mes grįžtame per
atgailą, per širdies atsivertimą, per
troškimą keistis, per tvirtą
apsisprendimą keisti savo gyvenimą,
pripildyti jį pasiaukojimo bei
atsidavimo veiksmis. Sugrižtame į
Tėvo namus per Atgailos sakramentą,

kai išpažindami savo nuodėmes
apsivelkame Jėzumi Kristumi ir
tampame Jo broliais, Dievo šeimos
nariais“¹².

Prie šio sakramento turime artintis
su troškimu išpažinti klaidą jos
neiškreipiant, be pasiteisinimų:
nusidėjau Dangui ir tau. Nuolankiai ir
paprastai, be užuolankų.
Nuoširdumu pasireiškia gailėjimasis
dėl padarytų klaidų.

Sūnus pareina alkanas, purvinas ir
skarmaluotas. *Tėvas pažino jį iš tolo,
labai susigraudino, pribėgo prie jo,
puolė ant kaklo ir pabučiavo.*

Tėvas pribėgo... Tuo tarpu kai atgaila
dažnai vyksta lėtai, mūsų Tėvo Dievo
gailestingumas pribėga prie mūsų,
kai tik iš tolo pastebi bent
menkiausią mūsų troškimą grįžti.
Todėl Išpažintis persmelkta
džiaugsmo ir vilties. „Tai Dievo
atleidimo per kunigus džiaugsmas,
kai nelaimei įžeidžiama begalinė Jo

meilė ir atgailaujant sugrįžtama į
Tėvo glėbį“¹³.

Atgavusio savo pražuvusį ir gėdos
pidariusį sūnų Dievo žodžiai taip
pat kupini džiaugsmo. *Kuo greičiau
atneškite geriausią drabužį ir
apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto
žiedą, apaukite kojas! Atveskite
nupenėtą veršį ir papjaukite!
Puotaukime, linksminkimės! Juk šis
mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo,
buvo pražuvęs ir atsirado. Ir jie
pradėjo linksmintis.*

Geriausias drabužis padaro jį garbės
svečiu; su žiedu jam gražinama galia
antspauduoti, autoritetas, visos
teisės; *apautos kojos* jį skelbia esant
laisvu žmogumi. „Atgailos
(Sutaikinimo) sakramente mes, tu ir
aš, kaip tik ir apsivelkame Jėzumi
Kristumi bei Jo nuopelnais“¹⁴.

Viešpats išpažintyje mums gražina
tai, ko kaltai netekome per nuodėmę:
malonę ir Dievo vaikų orumą. Jis šį

savo gailestingumo sakramentą
įsteigė tam, kad visada galėtume
grįžti į Tėvo namus. Ir sugrįžimas
visada baigiasi džiaugsminga švente.
*Sakau jums, šitaip džiaugiasi Dievo
angelai dėl vieno atsivertusio
nusidėjėlio*¹⁵.

Gavęs išrišimą ir atlikęs
nuodėmklausio užduotą atgailą,
„išpažinties atlikėjas *pamiršęs, kas už
jo*¹⁶, iš naujo įsijungia į išganymo
slėpinį ir patraukia link būsimų
gėrybių“¹⁷.

.....

1 Ps 145, 8-9.

2 Lk 15, 1-3; 11-32.

3 Rom 8, 17.

4 Šv. Jonas Paulius II, homilija, 1980
m. kovo 16 d.

5 Plg. šv. Jonas Paulius II, Apašt.
parag. *Reconciliatio et Paenitentia*,
17.

6 Šv. Jonas Paulius II, Homilija 1980
m. kovo 16 d.

7 Šv. Jonas Paulius II, Enc. *Dives in
misericordia*, 5.

8 Jer 2, 12-13.

9 Šv. Jonas Paulius II, Kalba UNIV,
Roma, 1979 m. balandžio 11 d.

10 Šv. Jonas Paulius II,
Universitetinės homilijos, Roma,
1981 m. kovo 26 d.

11 Mt 13, 15.

12 Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro
šali*, 64.

13 Šv. Jonas Paulius II, Kalba
piligrimams iš Neapolio, Roma 1979
m. kovo 24 d.

14 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 310.

15Lk 15, 10.

16Fil 3, 13.

17Atgailos sakramento apeigynas.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/sestadienis-nuodemiu-
ateleidimas/](https://opusdei.org/lt-lt/article/sestadienis-nuodemiuateleidimas/) (2025-04-05)